

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa S. K.
przeciwko Powiatowi G.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej T. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 15 marca 2019 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5.400,-
(pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego,**
- 3) oddala wniosek interwenienta ubocznego o zasądzenie
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód S. K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 marca 2019 r. oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 29 grudnia 2017 r., którym oddalono powództwo o zapłatę 433 649, 25 zł przeciwko Powiatowi G..

Wniosek o przyjęcie niniejszej skargi do rozpoznania oparto na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., podnosząc, że wykładni Sądu Najwyższego wymaga art. 417 § 1 k.c. w zakresie wątpliwości przedstawionych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego wskazania, które przepisy mają być poddane wykładni Sądu Najwyższego. Konieczny jest również opis wątpliwości związanych z wykładnią powołanych przepisów, polegający na zarysowaniu możliwych sposobów jej dokonania, wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawieniu własnej propozycji interpretacyjnej. W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie należy również, choćby przykładowo, wskazać orzeczenia, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15; z dnia 27 listopada 2015 r., IV CSK 330/15 – nie publ.), przy czym nie chodzi tu o rozbieżności w wykładni pomiędzy sądem pierwszej i drugiej instancji, które orzekały w danej sprawie (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2014 r., IV CSK 505/13, nie publ.). Jeżeli jednak Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii wykładni powołanych przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu, brak jest interesu publicznego w przyjęciu takiej skargi (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2014 r., II UK 515/13; z dnia 16 lipca 2013 r., II UK 142/13 – nie publ.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przedstawione przez skarżącego nie spełnia wymagań stawianych tej przyczynie kasacyjnej. Ogólne odwołanie się do uzasadnienia zarzutów skargi kasacyjnej nie jest wystarczające, bowiem wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Dlatego konieczne jest pełne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z perspektywy powołanych w nim przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie wystarcza odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli wskazano w nim tożsame argumenty (zob. np. postanowienia Sądu

Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16 – nie publ.). Wymaganie to uzasadnione jest okolicznością, że postanowienie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapada podczas innego posiedzenia i w innym składzie niż rozpoznanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

Na marginesie, nawet jeżeli uznać, że cała część skargi kasacyjnej zatytułowana „uzasadnienie” stanowi w istocie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, to i tak przedstawiony problem nie może stać się przyczyną przyjęcia skargi do rozpoznania. Przyczyną oddalenia powództwa było w niniejszej sprawie niedostateczne wykazanie faktu poniesienia szkody oraz jej wysokości. Nawet zatem gdyby Sąd dokonał wykładni przepisu wskazanego przez powoda, nie mogłoby to doprowadzić do zmiany wydanego wyroku.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach orzekając na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.